

Mara-Ioana Onel

Trandafir

și

malachit

Bună! Sunt Mara și am 14 ani. Stiu deja cât de mult îndrăgesc povestile, iar acum sunt onorată să pot face parte din lumea lor ca scriitoare. M-am întrebat întotdeauna ce mă face să iubesc cărțile și cred că, în sfârșit, am găsit răspunsul. În viață, lucrurile sunt schimbătoare și nu știu niciodată ce îți va aduce zina de mâine: o nouă provocare, un test, o rasplată, o schimbare, un prieten... Orice ar fi, la sfârșitul zilei, o carte îți va oferi sansa de a vîsa, de a fi cine îți dorești să fii preț de câteva clipe. O carte va găsi întotdeauna răspunsuri la întrebări nerăstuite.

Și eu am avut parte de schimbări, la început descurajatoare, de-a lungul creării acestei noi povesti, însă am

continuat să visez și să sper, pentru a oferi viață personajelor mele. Astfel, am înțeles că, indiferent de ce se întâmplă, povestea trebuie să continue. Am înțeles tot ce înțelege și am simțit tot ce simte un scriitor adevărat. Numai așa am găsit puterea de a merge mai departe, în ciuda momentelor în care am crescut că nu mai pot continua. Datorită surorii mele, Ilinca, și cu sprijinul, dragostea și încrederea necondiționate pe care părintii mei mi le oferă în fiecare clipă, reușesc și eu să vă ofer acum un nou roman, în care veți descoperi încă un crâmpei din sufletul meu, pe care l-am aşezat în fiecare personaj, fiecare întâmplare, fiecare replică și fiecare literă din cartea mea.

Capitolul 1

Fulgi mari cad cu repeziciune din cerul cenușiu și se aştern într-un strat din ce în ce mai înalt deasupra orașului Albany, capitala agitatului New York.

Oriunde ai privi, bărbați cu fulare și mănuși instalează decorațiuni de Crăciun, ce vor fi aprinse în fiecare seară. O atmosferă magică plutește în jur.

Este o dimineată de luni, ce anunță ultima săptămână de liceu, înainte de vacanța de iarnă. Zâmbesc copilărește la gândul sărbătorilor. Mă îmbrac, îmi iau rucsacul și ies din casă.

— Bună dimineată, domnișoară White! mă salută cu voioșie poștașul.

— O, bună dimineață, domnule Jones! Îi răspund în grabă și îmi îndrept pașii spre clădirea în care voi avea prima oră de curs.

— Așteptați, vă rog! mă oprește el. Poftiți, este pentru dumneavoastră! Vine chiar din Franța, îmi înmânează el o scri-soare.

— Franța?! întreb, surprinsă. Multumesc! O zi frumoasă, domnule!

Pe drum spre liceu, citesc:

Alice,

Se apropie Crăciunul. Mi-e dor de tine și mă gândeam... Ce-ar fi dacă te-ai întoarce în Paris? Vino cu părintii tăi și puteți sta la noi. Mi-ar face placere.

Cu nerăbdare, Yvonne

P.S. Nu accept un refuz!

Chicotesc și împăturesc din nou hârtia. De-ar fi atât de simplu să-i conving pe ai mei...

Ora de limba engleză este, de obicei, una dintre preferatele mele. Azi nu mă pot

concentra. Gândurile mă poartă departe, în Hexagon, la prietena mea franțuzoaică și la... André. Oftez.

Sunetul clopoțelului aduce sfârșitul cursului, iar doamna Thompson ieșe plăcărită din clasă.

— Hei! Pari cam gânditoare azi! remarcă Jason.

Doamne, băiatul acesta e mereu în preajma mea. Chiar și atunci când îmi doresc să fiu singură. Uneori am senzația că mă consideră ceva mai mult decât o simplă colegă. Oricum, nu-i pot oferi altceva în afară de prietenia mea.

— Hei, Jason! răspund, încă absentă.

— Știi... Diseară, eu, Taylor și Victoria mergem la Târgul de Brazi. Ne-ai putea însobi.

— Hmm... I-am promis mamei că o voi ajuta în bucătărie, mint cu ușurință. Nu cred că voi reuși să ajung.

— Oh, păi... Bine, atunci. Dacă te răzgândești... spune dezamăgit.

— NU mă răzgândesc, Jason! aproape mă răstesc, deja enervată.

Îmi dau seama că am reacționat impulsiv și, probabil, i-am rănit sentimentele. Mă grăbesc să completez:

— Adică... eu și mama nu petrecem foarte mult timp împreună și ar trebui să profit de această ocazie pentru a sta cu ea.

— Înțeleg. E în regulă, încheie el și îmi întoarce spatele.

Restul zilei trece încet și mă bucur să ajungem la finalul ultimei ore, cea de geografie. Îmi strâng lucrurile și ies. Aerul rece îmi înțeapă obrajii, iar neaua scârțăie ușor sub pașii mei. În timp ce mă gândesc la tema eseului pe care doamna Clark, profesoara de istorie, ni l-a cerut, un bulgăre îmi este aruncat în spate. Mă întorc cu lentoare, iar James, Oliver, Bryan și Peter mă privesc, părând să aștepte ceva. Oliver este cel care a aruncat, mănușile lui fiind pline de zăpadă. Trăgând această concluzie, nu am nicio reacție și, din nou

preocupată de lecții, plec spre casă.

După ce iau o gustare, merg în camera mea și îmi termin tema la matematică, învăț pentru cursul de biologie, apoi încep să citesc, pentru a treia oară, cartea mea preferată – *Cei trei mușchetari*.

Vrăjită pe de-a-ntregul de D'Artagnan, Athos, Porthos, Aramis și Richelieu, aproape că nu observ trecerea timpului însă ora șapte indică faptul că mama și tata trebuie să sosească în curând. Închid volumul și îl aşez pe noptieră, cu un scurt *bufinăbușit*.

În bucătărie, deschid frigiderul. Un borcan cu sos de paste stă pe unul dintre rafturi. Îl iau. Pun câteva spaghetti la fier și apoi adaug și conținutul borcanului. Nu după mult timp, totul este gata. Așez mâncarea pe masă și spăl câteva vase.

— Alice, dragă! se aude vocea subțire a mamei.

— În sfârșit, acasă! exclamă și tata.

— Ce bine că ați ajuns! mă arunc eu

— Și ce bine miroase! observă tata.
— Spaghete și sos de roșii, îl informez.
La masă, primesc complimentele lor față de talentul meu la gastronomie. Totuși, nu am făcut mare lucru...

Puțin mai târziu, o liniște ciudată se lasă. Mă gândesc la cum aş putea să le cer să mergem în vizită la Yvonne.

- Hm... încep.
- Alice, mă întrerupe mama.
- Da?
- Se apropie Crăciunul.
- Știu. Ar fi frumos să...
- Și nu doar Crăciunul...
- Serios?

Ce altceva se mai întâmplă? mă întreb, uimită.

— Nu-mi spune că ai uitat de ziua ta de naștere!

Oh, acum îmi amintesc. Cum de nu mi-am dat seama?!

- Desigur că nu am uitat, mă prefac

eu. Glumeam doar (nu glumeam deloc...).

— Oricum... Împlinești 16 ani. Ne-am gândit că ţi-ai dori un cadou mai... special...

— Și... ?

— Și... privește! îmi cere ea, în timp ce-mi pune ceva în mâna.

Privesc cu atenție ceea ce am primit.

- Bilete de avion, șoptesc.
- Uită-te la destinație, mă îndeamnă în continuare.

— Pa-ris, silabisesc cuvântul, nereușind să-l rostesc aşa cum trebuie, din cauza faptului că sunt atât de surprinsă.

— Deci... încerc din nou să formulez o propoziție coerentă.

— Deci... Vrem să îți sărbătorim cea de-a șaisprezecea aniversare în Franța. Plecăm în prima zi de vacanță. Vom sta trei săptămâni. Ziua ta va fi abia în cea de-a doua vineri, dar până atunci putem face atâtea...

— Mamă, tată, vă iubesc! Mulțumesc!